

Nee, die vrijheid past mij nog niet...

Knip... doorgeknipt... mijn dienstverband, mijn werkende leven... doorgeknipt... heus, met goede bedoelingen: voor je eigen bestwil, zei men... ga maar lekker genieten van je vrijheid... je hebt lang genoeg gewerkt, je best gedaan, hier is een zakje met geld... ga maar lekker aan de kant staan.

Aan de kant staan? Hoezo stoppen met werken? Valt er nu ineens niets meer te kiezen? Heb ik daarom mijn leven lang geleerd en nagedacht? Ben ik nu de dupe van de norm van het systeem? Heb ik net mijn leven lang mijn best gedaan om na te denken en te leren kiezen! Heb ik mijn uiterste best gedaan om de mij opgelegde normen te doorgronden, welke normen passen bij mij, en welke gooi ik overboord, en heb ik net een setje nieuwe normen klaar! Heb ik 'het' net een beetje onder de knie! En dan pats...knip!

Nou daar zat ik dan... oktober 2019. Ik had alle vrijheid om te gaan, een duizelingwekkende vrijheid lag voor mij en... ik omarmde de leegte. Nee, die vrijheid past mij niet. Nog niet. Potverdorie,... die past zelfs helemaal niet. Woest was ik en trok alle mogelijke acties uit de kast, ging aan de slag, website updaten, LinkedIn bijwerken, netwerken, relaties inlichten, mond-tot-mondreclame... zzp'er zijn, weg uit mijn existentiële mismatch, terug naar mijn passende format: werken, studeren en reizen... en met een knipoog naar filosoof Slotendijk: je moet zelf je leven veranderen.

Ik zie wel wanneer ik mijn eigen knip geef, want opgelegde vrijheid past niet bij mij... zij is - althans voor mij - niet vrij...